

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Monika Zarzycka

Oskarżyciel publiczny: Monika Sokolowska - Kryczka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5 i 18.03.2019r., 17.04.2019r., 13.06.2019r., 5.06.2019r. i 12.07.2019r.

sprawy **W. K.**, s. W. i U., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 20.01.2012 r. do 21.01.2013 r., pełniąc funkcję prezesa zarządu (...), zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki, pomimo obowiązku wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od grudnia 2011 r. do grudnia 2012 r., przy czym łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wynosi 13.506,-zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

II. w okresie od 20.02.2012 r. do 21.01.2013 r., pełniąc funkcję prezesa zarządu (...), zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki, pomimo obowiązku wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od stycznia do grudnia 2012 r., przy czym łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wynosi 10.709,-zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

III. w okresie od 20.02.2016 r. do 20.01.2017 r., pełniąc funkcje prezesa zarządu (...), zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki, pomimo obowiązku wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od stycznia do grudnia 2016 r., przy czym łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wynosi 3.378,-zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

orzeka

I. Oskarżonego **W. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconych mu w pkt I i II czynów i za to na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. skazuje go, a na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. za każdy z

nich wymierza mu karę grzywny w wymiarze po 30 (trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę łączną 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych

III. oskarżonego W. K. uznaje za winnego popełnienia wykroczenia zarzucanego mu w pkt III i za to na podstawie z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. skazuje go, a na podstawie art. 77 § 3 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 1.000 zł (tysiąca) złotych;

IV. Na mocy art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 670 (sześćset siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 227/18

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.08.2004r. dokonano wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym Spółki (...) W., która otrzymała nr REGON (...) oraz nr NIP (...). W dniu 7.10.2005r. dokonano wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym Spółki (...) W., która otrzymała nr REGON (...) oraz nr NIP (...). Od początku istnienia w/w spółek zarządzał nimi W. K., który pełniąc funkcję Prezesa Zarządu w/w spółek był m.in. osobą odpowiedzialną za terminowe odprowadzanie zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników. W. K. w prowadzonych przez siebie spółkach współpracował z K. N., która zajmowała się prowadzeniem księgowości spółek. W ramach wykonywanych obowiązków K. N. sporządzała między innymi zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych wynagrodzeń i sporządzała w formie papierowej informację dla W. K. zawierającą wysokość kwoty podatku i termin uregulowania zaliczki. Następnie w oparciu o przedłożone informacje W. K. zobowiązany był do dokonywania przelewów kwot obliczonych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych wynagrodzeń na rachunek Urzędu Skarbowego - (...). W. K. w okresie jednak od 20.01.2012 r. do 21.01.2013 r., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...), oraz w okresie od 20.02.2012 r. do 21.01.2013 r., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...), zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi w/w spółek pomimo obowiązku wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od grudnia 2011 r. do grudnia 2012 r. w ramach (...), oraz nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od stycznia do grudnia 2012 r. w ramach (...). Łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku w odniesieniu do (...) wyniosła 13.506zł., zaś w odniesieniu do (...) wyniosła 10.709zł. Jednocześnie w okresie od 20.02.2016 r. do 20.01.2017 r., W. K. pełniąc funkcje Prezesa Zarządu (...), zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki, pomimo obowiązku wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od stycznia do grudnia 2016 r., gdzie łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 3.378zł. Przyczyny braku terminowego wpłacania przez P. K. – będącego Prezesem Zarządu (...) w W. oraz Prezesem Zarządu (...) zaliczek pobranych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, związane były z trudną i niestabilną sytuacją finansową w/w spółek, co wynikało między innymi z zatrzymania przez Prokuraturę w związku z wszczętym śledztwem w innej sprawie komputerów jak i całości księgowej i finansowej obydwu spółek.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadka K. N. (k. 49, 463 - 465); wyjaśnienia oskarżonego W. K. (k. 30 - 41, 463); zawiadomienia (k. 2 - 24); wydruki karty kontowej (3 - 25); odpisy z rejestru przedsiębiorców (k. 4 - 7, 26 - 29); deklaracje PIT-4R (k. 9 - 10, 31 - 34); listy zaległości podatnika (k. 8, 14, 30), oraz na podstawie

dokumentów przedstawionych przez oskarżonego stanowiących załącznik do jego pisma z k. 113 oraz wyciągów bankowych (k. 117 - 451). Zeznania świadków A. M. (k. 465) oraz K. Z. (k. 466) miały mniejsze znaczenie.

Oskarżony W. K. (k. 30 – 41, 463) podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że niewpłacanie przez spółki (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych spowodowane było przejściowymi problemami spowodowanymi brakiem refinansowania przez te spółki wydatków na realizację inwestycji objętych wsparciem dotacji unijnych. Od października 2012 roku brak wpłaty zaliczek spowodowany był zatrzymaniem całości dokumentacji księgowej i firmowej w obydwu spółkach jak również wszystkich komputerów na polecenie Prokuratury. Spowodowało to całkowity paraliż obu spółek, w tym doprowadziło do konieczności zwolnienia wszystkich pracowników w spółce (...), a w spółce (...) do pozostania tylko jednej osoby zatrudnionej do celów konserwacji majątku nieruchomości spółki. Oskarżony nadmienił, że funkcję Prezesa Zarządu w obydwu spółkach pełni od ponad 10 lat. Liczba zatrudnionych pracowników zmieniała się. W (...) w tym okresie zatrudnionych było około 90 osób, a w (...) około 25 osób. Od około 2011 r. wynagrodzenia pracowników czasami były wypłacane z opóźnieniem. W roku 2012 te opóźnienia utrzymywały się. Oskarżony wyjaśnił również, że miał świadomość terminów w jakich należało wpłacać zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Podejmował decyzje o kolejności wykonywanych przelewów, w tym na cele podatkowe i był jedyną osobą uprawnioną do ich akceptacji. Podczas rozprawy (k. 463) oskarżony W. K. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów wskazując tak jak uprzednio, że nastąpiło to z przyczyn od niego niezależnych.

Sąd zważył co następuje:

Zarówno wina oskarżonego W. K. jak i okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Świadczy o tym bowiem zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. N. (k. 49, 463 - 465), która prowadziła księgowość w spółkach tj. (...) i (...) w okresach objętych treścią zarzucanych oskarżonemu czynów zabronionych, albowiem zeznania te są logiczne i zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym korelują z treścią wyjaśnień samego oskarżonego odnośnie utraty płynności finansowej przez w/w spółki. K. N. w sposób jasny i klarowny przedstawiła zakres i rodzaj wykonywanych przez siebie czynności w związku z obsługą księgową spółek. Z treści zeznań w/w świadka wynika, że jedyną osobą posiadającą uprawnienia do dysponowania środkami pieniężnymi znajdującymi się na rachunkach spółek był oskarżony. K. N. potwierdziła przy tym, że oskarżony w prowadzonych spółkach w okresie od 20.01.2012r. do 12.01.2013r. zatrudniał pracowników i wypłacał im wynagrodzenia. Co także istotne zeznała, że nawet po zabraniu dokumentów przez Policję możliwe było obliczanie zaliczek na podatek dochodowy od zatrudnionych pracowników w obu firmach, na podstawie programów księgowych i elektronicznych wyciągów bankowych, które potwierdzały wypłaty. W tym czasie pomimo braku dokumentacji, która została zabezpieczona przez Policję była w stanie nawet przegrywać PIT-y roczne dla pracowników i PIT roczny obu tych firm. K. N. zeznała również, że oskarżony w roku 2012 nie tylko miał dostęp do dokumentów spółek, czy rachunków bankowych, ale także decydował o dysponowaniu środkami na kontach spółek i akceptował wszystkie kwestie dotyczące płacenia podatków, sam wykonując wszystkie zaliczki do Urzędu Skarbowego. Z treści zeznań świadka wynika także, że po obliczeniu należnych zaliczek oskarżony był informowany o wysokości wynagrodzeń jakie powinien wypłacić. Dostawał listę płac na której była informacja o podatku, sam przygotowywał przelewy zaliczek na podatek dochodowy od pracowników, w tym dodatkowo informowany był mailem bądź telefonicznie, że jest do zapłacenia podatek. K. N. zeznała, że pomimo przypominania oskarżonemu, że zaliczki na podatek są nie zapłacone i odpowiadania przez oskarżonego, że je zapłaci, ostatecznie tego nie zrobił. Świadek dodała przy tym, że na początku 2012 r. na firmowych rachunkach były pieniądze i od lutego firma posiadała środki do zapłaty zaliczek, do czasu jak komornicy zaczęli zajmować rachunki. W sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które podważyłyby wiarygodność złożonych przez K. N. zeznań.

Wyjaśnienia oskarżonego W. K. (k. 30 – 41, 463) Sąd uznał za wiarygodne, albowiem W. K. w żaden sposób nie kwestionował faktu, że w okresach wskazanych w treści zarzucanych mu czynów, nie wpłacał w ustawowym terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń,

zaś okoliczność ta znajduje potwierdzenie w treści pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Oceniając treść wyjaśnień oskarżonego w zakresie wskazywanych przyczyn braku terminowego rozliczania się z Urzędem Skarbowym stwierdzić należy, iż okoliczności dotyczące trudnej sytuacji finansowej spółek (...) oraz (...) jako płatników podatku dochodowego od osób fizycznych, nie usprawiedliwiają oskarżonego i nie wyłączają jego winy w zakresie zarzucanego mu przestępstwa skarbowego oraz wykroczenia skarbowego. Wskazać należy, iż oskarżony miał świadomość ciężącego na nim jako płatniku obowiązku przekazania pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych wynagrodzeń w terminie przewidzianym przepisami ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, z tego obowiązku w ustawowym terminie nie wywiązał się, pomimo, że jak wynika z treści złożonych zeznań przez K. N., w okresie objętym zarzutami dysponował środkami pieniężnymi, które były przeznaczane na wypłaty dla pracowników spółek. Skoro zatem oskarżony przeznaczał środki pieniężne na pracowników, to dysponował również środkami pieniężnymi, które mógł i powinien przeznaczyć na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego od wypłaconych wynagrodzeń. W tym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia W. K. za przyjętą linię obrony i próbę usprawiedliwienia swojego zachowania.

Mniejsze znaczenie miały zeznania świadków A. M. (k. 465), oraz K. Z. (k. 466). Świadek A. M. mimo zatrudnienia w charakterze księgowej w firmach należących do oskarżonego nie dysponowała bowiem wiedzą istotną dla przedmiotowego postępowania, gdyż nie miała żadnej wiedzy na temat podatku dochodowego od osób fizycznych za okresy wskazane w akcie oskarżenia. Z treści zeznań A. M. wynika jedynie, że wobec zajmowania się przez nią zakończeniem roku 2011 w (...) i w (...) nie było płynnej zdolności finansowej. Były zaległości wobec kontrahentów, wobec ZUS, przesunięcia w płatnościach. Na koniec roku 2011 nie było jednak już zaległości w obu firmach, także odnośnie PIT - 4 nie było zaległości od pracowników w obu firmach. Z treści zaś zeznań K. Z. wynika, że nie posiadał on wiedzy na temat zaliczek na PIT od pracowników w firmie (...) oraz (...)w roku 2012. Nadmienił jedynie, że w 2012 bądź 2013 roku otrzymywał wynagrodzenie na konto, bądź kwitował odbiór gotówki od oskarżonego. Nie pamiętał ile razy dostawał wynagrodzenie w gotówce, ani także tego czy więcej razy otrzymał je przelewem czy gotówką. Nie posiadał wiedzy na temat sytuacji finansowej (...)w 2012 r. wskazując, że raczej regularnie otrzymywał wynagrodzenie, na początku z przelewów z konta firmowego, a następnie z konta prywatnego oskarżonego.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego w postaci: zawiadomienia (k. 2 - 24), wydruku karty kontowej (3 - 25), odpisów z rejestru przedsiębiorców (k. 4 - 7, 26 - 29), deklaracji PIT-4R (k. 9 - 10, 31 - 34), list zaległości podatnika (k. 8, 14, 30), oraz dokumentów przedstawionych przez oskarżonego stanowiących załącznik do jego pisma z k. 113 a także wyciągi bankowe nadesłane przez oskarżonego (k. 117 - 451) Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że (...) oraz (...) z siedzibami w W. nie wpłacały w terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, w okresach wskazanych w akcie oskarżenia kiedy to Prezesem Zarządu był oskarżony.

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia przez niego czynów, których dokonanie zostało mu zarzucone nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony W. K. w okresie od 20.01.2012 r. do 21.01.2013 r., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...), oraz w okresie od 20.02.2012r. do 21.01.2013r. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...), zajmując się sprawami gospodarczymi w/w spółek, w tym finansowymi tychże spółek, pomimo obowiązku wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie, tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, odnośnie (...) nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od grudnia 2011 r. do grudnia 2012 r., przy czym łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 13.506zł, zaś odnośnie (...), nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od stycznia do grudnia 2012 r., przy czym łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 10.709zł dopuszczając się popełnienia przestępstw skarbowych z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Żadnych wątpliwości nie budzi również, że oskarżony W. K. w okresie od 20.02.2016 r. do 20.01.2017 r., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...), zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki, pomimo obowiązku wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie,

tj. do 20-go dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano podatek od wypłaconych wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, nie wpłacał w terminie podatku za miesiące od stycznia do grudnia 2016 r., przy czym łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 3.378zł., czym dopuścił się wykroczenia skarbowego z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że wina oskarżonego W. K. odnośnie popełnienia przez niego w/w czynów, oraz zamiar ich popełnienia nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Zgromadzony i ujawniony w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje na to, iż oskarżony wypełnił znamiona zarzucanych mu przestępstw skarbowych i wykroczenia skarbowego.

Należy wskazać, że w przepisach art. 77 § 1 – 3 k.k.s. zawarte są dwa typy przestępstwa tj. podstawowy i uprzywilejowany w przypadku małej wartości niewpłaconego podatku, a także wykroczenie w sytuacji, gdy wysokość niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z dwoma czynami opisanymi w § 2 i 3 art. 77 k.k.s. Należy jednocześnie podnieść, że wszystkie w/w odmiany czynów zabronionych w ustawie karnej skarbowej obejmują jeden rodzaj zachowania, polegający na niewpłaceniu w terminie właściwemu organowi podatkowemu podatku pobranego przez płatnika lub inkasenta. Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych płatnicy zobowiązani są do obliczenia i pobierania zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń zatrudnionych osób oraz przekazywania na rachunek właściwego urzędu skarbowego pobranych kwot zaliczek w terminie do dnia 20 następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki. Przepis art. 77 § 2 k.k.s. penalizuje zachowanie polegające na nie wpłaceniu przez płatnika lub inkasenta kwot pobranego podatku na rzecz właściwego organu, gdy kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości. Przepis art. 77 § 3 k.k.s. stanowi zaś wykroczenie w sytuacji, gdy wysokość tak niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego „przez pobranie kwot zobowiązania podatkowego należy rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu czyli wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki. Z kolei pojęcie „nie wpłaconej kwoty” oznacza kwotę pobraną od podatnika, lecz nie przekazaną w odpowiednim terminie na rachunek organu podatkowego, przy czym bez znaczenia jest tu okoliczność czy płatnik posiada środki finansowe na bieżącą produkcję, działalność gospodarczą, czy spłatę zobowiązań wobec kontrahentów” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2002 r., IV KKN 427/98, LEX nr 56067, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.10.1995 r., I KZP 30/95, OSP 1996/4/68). Podkreślić bowiem należy, iż środki pieniężne stanowiące pobrane kwoty zaliczek od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom, nie należą do płatnika. Do czasu pobrania należą do podatnika, zaś po pobraniu stanowią przychód Skarbu Państwa, który płatnik ma obowiązek wpłacić we wskazanym w ustawie terminie na rachunek właściwego organu podatkowego. Jednocześnie okoliczność, że płatnik posiada środki finansowe, lecz przeznacza je na inny uzasadniony ekonomicznie cel, (w przedmiotowej sprawie na wynagrodzenia dla pracowników) nie wyłącza jego winy, lecz ewentualnie może mieć wpływ obniżenie stopnia winy. Tylko bowiem w sytuacji gdy płatnik środków finansowych nie posiada, czego wyrazem jest niedokonanie wypłaty wynagrodzeń pracownikom przy pobieraniu podatku dochodowego od osób fizycznych, nie można środków tych również pozyskać na innej drodze (np. przez kredyt czy pożyczkę), odpada wina, albowiem nie można od płatnika w takiej sytuacji wymagać zachowania zgodnego z prawem, którego on nie jest w stanie wykonać (tak. G. Łabuda w: Komentarz do art. 77 Kodeksu Karnego Skarbowego, Lex Omega).

W realiach niniejszej sprawy bezsporne jest, że spółki (...) oraz (...), w których funkcję Prezesa Zarządu w okresach objętych zarzutami pełnił oskarżony W. K., pomimo trudnej sytuacji ekonomicznej, posiadały środki finansowe, które oskarżony przeznaczał na wypłaty wynagrodzeń dla pracowników. Oskarżony jako płatnik mając możliwość oraz ustawowy obowiązek wpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego (...) zaliczek na podatek dochodowy pobranych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, z obowiązku tego w ustawowym terminie w sposób świadomy się nie wywiązywał. Tym samym swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. oraz art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Podkreślić bowiem należy, iż to na oskarżonym jako Prezesie Zarządu (...) w W. oraz (...) w W. ciążył obowiązek dokonywania wpłat pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wypłacanych wynagrodzeń. Jak wynika bowiem z akt sprawy oskarżony W. K. przez cały okres objęty zarzutami był jedynym członkiem Zarządu ww. spółek i to na nim ciążył zatem obowiązek prowadzenia

spraw spółek, w tym w zakresie terminowego odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, albowiem sprawy te nie zostały powierzone jakiegokolwiek innej komórce organizacyjnej spółki czy też określonej osobie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego: „ skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami zarządu kieruje prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej firmy, to prezes spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie” (wyrok Sądu Najwyższego z 02.07.2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002/11-12/106).

Na korzyść oskarżonego Sąd wziął pod uwagę opisaną przez oskarżonego sytuację finansową prowadzonych przez niego spółek, która miała wpływ na nie terminowe wywiązywanie się przez niego jako płatnika z tego obowiązku, jak również jego dotychczasową postawę, oraz przyznanie się do winy.

Za obciążające Sąd przyjął udowodniony oskarżonemu długi czasookres popełnionych przestępstw skarbowych i wykroczenia skarbowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu W. K.:

- za czyn opisany w pkt I karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych,
- za czyn opisany w pkt II karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych,

a na podstawie art. 39 § 1 kks wymierzył karę łączną 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

- za czyn opisany w pkt III Sąd wymierzył karę 1 000zł grzywny.

Tak orzeczona kara łączna grzywny za przestępstwa skarbowe oraz kara grzywny za wykroczenie skarbowe będą adekwatne zarówno do stopnia winy jak i społecznej szkodliwości czynów spełniając jednocześnie cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Kary te będą również zgodne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i osiągną właściwy skutek wychowawczy wobec oskarżonego. W ocenie Sądu zapłata kar grzywny, których łączna wysokość za wszystkie czyny wynosi 6 000zł, aczkolwiek stanowić będą dla oskarżonego bardzo istotną dolegliwość to jednakże są w realiach niniejszej sprawy absolutnie konieczne dla spełnienia celów kary. Tak orzeczone kary jednocześnie dodatkowo uświadomią oskarżonemu wagę i znaczenie naruszonych przez niego przepisów, w efekcie czego zapobiegają popełnianiu w przyszłości kolejnych przestępstw i wykroczeń skarbowych. Tym samym zostaną spełnione określone w art. 12 § 1 k.k.s. cele kary.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. uznając, iż brak jest przesłanek do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich poniesienia.